

זיו ואשתו השניה, עירית גירושין מהירים

באוירה טובה ובחיוך. להצחיק את בית-המישפט וקהל הצופים. אני לא רב עם שוטרים ועם תובעים. לעצמו הוא אינו דואג, רק לאמו: "לא נעים לי מאמי, אחרי כל הצרות שעברה, ששמה עכשיו ניווק. במידה חד מכיוון שהיא עוסקת בחינוך בבית-ספר תיכון רתי. בשלב זה אני גם שוקל שלא להופיע לתקופה מסוימת בבית-המישפט. עד שתוכח חפותי, כי לא נעים לי מהשופטים. שאותם אני מכבד ומוקיר."

לקראת השעה חמש בערב, יכול היה לנסוע לבית אמו שברום תל-אביב. אין זו הפעם הראשונה שנערך חיפוש אחרי סמים בביתו של זיו. כבר לפני שנה הגיעו אליו אנשי מייחלק סמים וערכו חיפוש מדוקדק בביתו. או לא נמצא כלום ונשארה רק עוגמת-הנפש. "יחד עם זאת", אומר זיו, "אין לי שום שינאה לאנשי-המישטרה, והרי בה מהם הם בחוקת חברים לעבודה. אני משתדל לנהל את המישפטים

יתבצע. השוטרים ניסו להעלות את כבודו לניידת. זיו לא נאבק קשה מדי עם השוטרים. כמה ימים קודם עבר ניתוח להוצאת גידול בלתי-ממאיר בביתו. מקום-הניתוח נפרץ, והוא פחד שאם יתאמץ, התפרים יפתחו. גם כך סבל כאבים בפצע. לכן עלה לבסוף לנייד רת, וכל החבורה נסעה לביתו של שופט מחוזי, משם צילצלו לביתו של השופט ברא"ז, וזה הבהיר לשוטרים שנית שיש לשחרר את זיו. רק אז,

זיו ואשתו הראשונה, יעל חתונה ביום שפרצה המלחמה

המעצרים דראמה שנמשכה כמה שעות. השוטרים לא רצו לשחרר את זיו. הם טענו שהחלטתו של השופט טיפשית ואינה מחייבת אותם. זיו ורויד יפתח התעקשו שהשיחור

היתה שעת-צהריים, ערב החג השני של פסח. אבל, זה לא היה הסוף. כי אז, כאשר יצאה החבורה מ'אולם-המישפטים, התחוללה בתצרי

מעצר בקפה "כסית"

ע 1969 התנהלו חייו של שימחה זיו על מי מנחות. הוא היה הבן הבכור לאב רוקח ולאם שעסקה, ועדיין עוסקת. בחינוך, הוא גרל כרוחב נס ציונה בתל-אביב, בשכונה הנחשבת כבר שנים רבות כאזור-החונות של העיר. לאביו היה בית-מירקחת בכשר נתי-התיקוה.

זיו זוכר שהיה נוהג לשבת בילדותו בבית-המירקחת של אביו. לימים, כש קיבל רישיון לעריכת-דין, טיפל בלקר חות שהיו אז ילדים בשכונת-התיקוה. הוריהם של לקוחות אלה זכרו את אביו של זיו, בעל בית-המירקחת, שטיפל בהם ועזר להם במצוקתם.

אחרי שסיים את בית-הספר התיכון, נרשם לעתודה האקדמית, והתחיל ללמוד מישפטים בפאקולטה בירושלים. בשנה השלישית ללימודיו נשלח זיו, במסגרת העתודה האקדמית, ל'קורסיקנינים'. באחד האימנים בקורס, בתרגיל אש, איבד את עינו הימנית, בגלל רשלנות של אחד הצוערים.

הצוער הניח בונגלור וצינור מלא חומר-נפץ, המיועד להתפוצץ ולפרוץ פתח בגדרת-היל) בצורה לא נכונה. הפיצוץ קרע זווית של ברזל, שפעה באוויר ותקעה לי כמו חץ בעין. איברתי את העין וחטפתי ועוועימות."

זיו מתאר את הסדרגיה בשקט, ללא מרידות, ללא כעס. הוא מתייחס לעניין בהשלמה מלאה ואינו מתבייש בנכותו. לעיתים, בימי קיץ חמים, אפשר להביח חין שהוא סובל מכאבים בארובות-העין, שנה רכיכו לו עין מזכוכית. אז הוא מוציא בשקט מיטפת-נייר מכיסו ומרחה את הויעה וההפרשות המצטברות בפצע.

מי שמכיר את זיו יודע שהוא אדם מלא חיים, הוא התייחס לכל דבר כהומור — גם ובעיקר, לעצמו, והחוש הזה מפתח אצלו ביותר.

אחרי הפציעה אושפז זיו בבית-החור לים, שם קיבל במשך כמה חודשים זריקות מורפיום לשיכוך הכאבים. כש הסתיים הטיפול בפציעה, נכנס לטיפול גמילה מן המורפיום. רופאי מישר-הביטחון ראו לגמילתו, ומישר-הבני טחון מימן את הטיפול. כשסיים את תקופת ההחלמה, חזר לאוניברסיטה, לסים את לימודיו. אלה היו ימים סוערים של הקאמפוס בירושלים, ורכים מאתם שלמדו באר תה תקופה באוניברסיטה זוכרים אותו כבעל חוש-הומור מעולה וכאליל-הנע רות.

זמן קצר אחרי שאיבד זיו את עינו, נפטר אביו ממחלה ממארת.

ב-1972, כשסיים את לימודיו בפאקולטה למישפטים, חזר לתל-אביב ועבר כמתמחה במחלקה-המישפטית של הסוכנות-היהודית. אז גם פתח מיט עת-דיגים ביפו, בשם מאמיש. ביחד עם העיתונאי אדם ברוך, עם חיים ברנשטיין, רופא טיבעוני, ועם יוסי פולק, שחקר-היארטון, המיסעדה הצליחה ושיגשגה, עד שפרצה מלחמת יוסי-הכיפורים. זיו, ביחד עם משה פריבס, היום עורך-דין, ועם חיים ברנשטיין, התגרבו לעבור ולשמור בקיבוץ מגן שבנגב.

לזיו היו או הירורים ומחשבות להשתקע בקיבוץ. ואז שוב נחתה עליו בשורת-איוב: אחיו יוסי, שהיה צעיר ממנו בחמש שנים, והיה אז מפקד טנק בשרות סרי, נערך כאחד הקרבות בסיני.

בקיבוץ, חזר לתל-אביב. כמה חודשים עברו עליו ועל אמו, כשהיו הולכים יחדיו למרתף גדול מתחת לקולנוע גת. צופים בהקרנות של סרטי טלוויזיה, שם, בין השבויים הרבים שהראו למישפחות הנעדרים, קיוו למצוא את יוסי.

באותו היום שבו קיבלה המישפחה את הודעה על מציאת גופתו של יוסי, הגיעה לידם הודעה נוספת, שבישרה להם כי הוא התקבל ללימודי-רפואה באוניברסיטת תל-אביב. יוסי קיבל לאחד מותו את עטור העוה.

עד היום תלויה בחדרה-השניה של זיו תמונתו של אחיו כמרי צה"ל, כשקסדת שירונאי על ראשו.

את התמחותו אצל עורך-הדין ר"ר חיים מישגב. אז גם חזר לכסית. את כיתה-הקפה התל-אביבית הוא הכיר עוד בשנות נערותו, מכיוון שהיה גר קרוב, והוא שב אליו כעורך-דין.

באותה תקופה היו אנשי מדור סמים במישטרת תל-אביב עוברים מדי יום בקפה, מוציאים את הצעדיים, לוקחים אותם לחצר האחורית, ליד פחיה-הובל, מפשטיים אותם ומחפשים אצלם סמים. מטבע הרברים יצא שזיו היה מנסה תמיד למנוע מהשוטרים לבצע את הרברים האלה.

מאחר שגדלתי עם כל הג'מעה, סיפר פעם, יצא שהרבה אנשים שטרי פלתי בהם היו קוראים לי עורך-דין דרוויש. כסופו של דבר חשבת, שתפי קידו של כל עורך-דין הוא לא רק לייצג את הנאשמים, אלא גם לנסות להטות להם אוון קשבת, לא להתנשא עליהם לנסות להחזיר אותם למוטב. כשקיבל זיו את רישיונו, פנה לפרקטיקה פרטית, והתחיל להתרכז בתחום הפלילי. ומאז התחיל כוכבו לדרוך.

בג"ץ אחרי בג"ץ

ד אמת היא, שהוא התחיל באיסוף תקדימים עוד כשהיה מתמחה אצל מישגב. באתה תקופה לא איפ שרו שילטונות בתי-הסוהר למתמחים להיכנס לתוך בתי-מעצר ובתי-סוהר. מישגב זיו הגישו בג"ץ וזכו. זיו היה המתמחה הראשון עורכי-דין של רשוק החלטת בית-המישפט העליון, להיכנס לבתי-סוהר ולבתי-מעצר.

המישפט הראשון שפירסם אותו היה הפריצה לתזנת-מישטרה וגניבת הכספת המישטרית. פריצה שתועדה אחר-כך ברטר הישראלי מתחת לאף, חכרות צעירים נתפסה או הואשמה בפריצה ובגניבת הכספת. הנאשמים לקחו לעצמם עורכי-דין מן הרשוק הראשונה. הופיעו שם אליהו קידר, חיים קאויס וצבי לייסקי. הנאשם יהושע דרמון, שלגביו נטען כי הוא היה המוח המתכנן וההוגה של רעיון הפריצה, שכר את שירותיו של זיו. דרמון היה היחיד שזוכה באותו מישפט. כל שאר הנאשמים נדונו לתקופות-מאסר שונות.

המישפט הבא שהוביל את זיו לכותרות היה מישפטו של הנאשם יהודה חזי. המישטרה חיפשה את חזי

זיו בקפה "כסית" חזרה למקום הפשע

רוני ניצן, מי שהיה מפקד בית-המעצר רמלה, שלימים נרצח, ונגד מנהל שירות בתי-הסוהר, וביקש שבית-המישפט העליון יאסור לערוך חוקן לעצירים, לאסירים או לאורחים בלי הסכמתם. זיו וכה בבג"ץ.

במשך השנים רכש זיו דירה בצפון תל-אביב ומיקם שם את משרדו. בין לקוחותיו כמה מפורסמים — רחמים (גומרי) אהרני, גר (שץ) פלח, שמעיה אנג'ל, שמוליק קראוס.

קשה לומר שזיו אוהב לעבוד. להיפך, הוא מעדיף להעביר את כל הפונים אליו, וכאלה יש רבים, לרויד יפתח, שותפו למישרד, או לעורכי-דין אחרים העובדים במישרד. הוא חזר ואומר: אני עורך-דין רע, אל תבואו אליי."

בימים שאינו עובד ואינו מופיע בחליפה, עניבה וגלימה שחורה בבית-המישפט, נוהג זיו להתלבש בבגדים אופנתיים ולצאת לבלות. הוא ידוע כאחד מצ'יפורי-החילה המתמידים של הכותה התל-אביבית. אפשר לראות אותו בערבים בכל המקומות שהם IN, תמיד מוקף אכזרות וחברים.

זה, כמובן, בתקופות שהוא פנוי. בשלוש השנים האחרונות, רק בין נישואיו וגירושיו הראשונים, לבין נישואיו וגירושיו השניים.

ענת סרגוסטי